

ÁLMOSS TÁJAKON JÁROK

HORVÁTH SÁNDOR

Ilyenkor már nehezen találok a helyem. Nyáron, meg amíg szép az idő, barangolok, bóklászok naphosszat. Felugrok valami vonatra, csak úgy, megy, ahova megy. Buszra nem, mert ott biztos, hogy fizetni kell. A tricskán legtöbbször lehet bliccelni.

Ha erdőt látok, leugrok, gyűjtök, ami akad. Málnát, szedret, gombát, tölgyágakat. Azokat a gőzfürdő előtt adom el. A többi a piac környékén. Nem rossz bolt ez. Van úgy, hogy egy húszas is összejön. Ha úgy adódik, szedek az útszélen cseresznyét, almát, diót, elhagyatott kertekben egyebet is. Ha éppen más nem akad, igaz, ami igaz, beugrok egy-két dácsatelekre, kukoricásba. Paradicsom, uborka, tengeri. Ebből is lehet egy kis pénzt csinálni.

Ez nem lopás. A legtöbb helyen csak szórakozásból természetnek ezt-azt. Ismerek helyeket, ahol évről évre ott rohad a vetemény java. Én csak összeszedem. Aki októberre is otthagya a paradicsomot, hagymát, annak az nem is kell. Nekem meg jól jön. Csak gondoljon bele, megjáróm én ezért a magamé. Mondhatnám úgy is, megdolgozok a kis haszonért.

Á! Dehogya félek. Egy ilyen idős asszonynak elnézik. Még ha meg is látnak, nem bánanak. Volt olyan, hogy még szóltak is: csak szedjem nyugodtan.

Hát így élek, meg a kis nyugdíj.

Nem panaszkodom. A szép hónapokban éppen hogy nem. Az ócskapiacra vettem egy jó kis bakancsot, gumicsizmám még az árvízi osztogatásból van. Hátizsák, kosár. A múltkor valami újságíró turistának nézett. Mondom neki az igazat. Aztán a szomszéd mutatja az újságot. A táj szerelmese, a szikrázó napsütés, az ezer színben pompázó erdő... Ilyen marhaságok voltak a cikkben. Pedig mutattam a kezemet. Éppen hecsét szedtem. Úgy össze volt marva, hogy na. Ez neki pompázó erdő!

Pókháló, szúnyog.

Az utazgatás, az még valami. Az ember leül, beszélget. Jól elvan. Az özvegyasszony már csak ilyen. Keresi a társaságot.

Van, aki röhög: mit akar ez a vén szatyor. Néha belém köt valami ficsúr. Még élvezem is. Úgy kiosztom, hogy még a vagonban se marad meg. Láthatja, van itt erő. A nyelvemben meg még több is. Olvasott asszony vagyok én. Az uram összegyűjtött vagy ötszáz könyvet. Jókai, Mikszáth, Rejtő Jenő, Berkesi, Albatrosz-könyvek... Én nem szeretem az édeskés dolgokat. Egy kis történelem. Jó krimi. Aztán alszok, mint a bunda.

Ja, hogy egy kis snapsz... Hát, miért is ne. Úgy tud esténként kavarogni a magány, és ettől a sötétség beleszakad az emberbe.

Televízió? Á. Elcseréltem egy székér fára.

A cigány előbb kevesellte. Az asszonya viszont győzködte, puhította. Hogy a rákba, hát hadd nézze a pulya. Láthassa a vak szemivel, hogy már mindenkinek van. Nem fog maga minden kopikát legurítani azon a redves torkán. Oszk magá is nízheti, amikor nem akar pinázni.

Úgy röhögtem, hogy na.

Megittunk hárman egy üveg pálinkát, és belement a koma.

A cigányasszony úgy kuporgott a televízió mellett a székérderekban, mintha oltári-szentség lenne. Ölelte, vigyázta. Nekem meg meglett a melegem télre. Hasogatott száraz fa volt. Ki tudja, hol szerezte a csávó. Mert hogy lopta, az már biztos. Már csak azért, mert maga nem vágta fel, az hétszentség.

Akárhogy is. Ebben a nyálkás novemberben már nem találok a helyem.

Ezért is ülök be ide-oda.

Hogy megbámulnak?

Ez egy cseppet se érdek. Még imponál is, hogy bevalócsajnak hisznek.

Hát, az is vagyok.

Nem tartozom én senkinek, senkihez. Ami az enyém, az az enyém. Ez a kis élet. Már amennyi hátra van. Öt év? Tíz év?

Nyáron nem is gondolkodom ilyesmin. Élek, mint mezőn a virág. Csókolom a napot.

De amikor a pucér földet veri az eső, én már inkább belebújnék. Úgy elegendem van.

Látja, ilyen bolondos vagyok.

Megyek, főzök egy jó kis hecseteát. Hagytam ám magamnak is. Mert akárhogy is van, mindent nem adogatunk el.

* * *

Na, látta, látta?! Hogy elém ugrott ez a kis szöcske. A nagy pénzével. Azt hiszi, ha százassal fizet, már övé a világ. Akkor már mindent szabad. Kis mitugrasz. De mind ilyenek ezek. Kapnak valami küldki-híddbe állást valami nagyfőnöknél, s máris olyan mellényük van, hogy ráférne Brezsnyev minden kitüntetése. Én meg dögöljek meg, mert csak olcsó pálinkát veszek. Na, nézze már, konyakoznak. A senkik. Ilyen senkikkel van tele a világ. Ide jutottunk. A nagy demokráciában.

Mit nézegeti maga is a poharamat? Sztogramm, na, sztogramm. Na és aztán? Közé hozzá? Annyi se, mint nekem a zúrkutatáshoz.

Na. Jól van, na. Nem vagyok én haragcsináló ember. Én a békesség pártján állok. A kóbor kutyába se rúgok bele. Nem vagyok én olyan. Csak bosszant ez a sok felkapaszkodott pitiáner senki. Ne gondolja, hogy csak a kocsmában ilyenek. Á. Könyökölnék, toladoknak, verik a nyálukat ezek mindenütt.

Hogy kik azok az ezek?

Hát maga se egy Ejzensten, vagy Ejsten, szóval lumen.

Úgy nézi ezt a poharat, mintha sajnálná vagy irigyelne ezt a kis tárgyat.

Ne csinálja már.

Szóval, ezek az újbizniszesek. Ezeké most a világ. Kocsi, kefehaj vagy lófarok, mint valami borotválkozó nőnek, selyem nyakkendő. És az a fontoskodó pofa, azok az én-vagyok-a-jani mozdulatok. Bizonyég, ezeket futószalagon csinálják, vagy klónozzák. Ha tudja, mi az.

Szóval, tudja.

Hát ez nagyszerű.

Maga nem egy elveszett ember.

Na, én se vagyok az.

Túléljük mi még ezeket. Lesznek ezek még kicsik a böhöm autójukban.

Tudja mit? Megkedveltem magát. Olyan csendes.

Fizethetne egy sztogrammot.

Valami jobbat. Ne mondassák ezek a konyakvitézek, hogy csóreszek vagyunk.

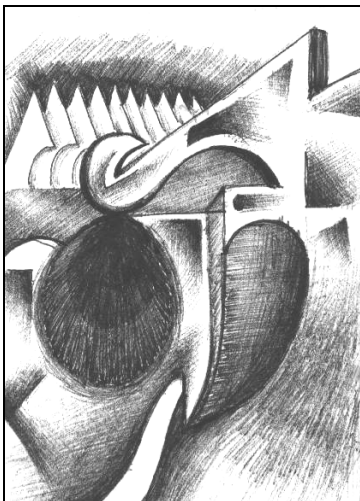

FÜZESI MAGDA

Őszi nocturne

Hold pásztorolja a megdermedt tájat,
a tegnap vére mindent elborít,
a rét fölött már szelek zsolozsmáznak,
hajnal csipkézi a múlt árnyait.

Szívemre szállt az októberi bánat,
hajamra hullt egy tetszhalott bogár,
avarba sülyyedt fénylő glóriámat
temeti ősz és elsiratja nyár.

Becske József Lajos grafikája.